

skal stille sig op i retten og svare på de her ting. Og det er altså en måde at gøre det på, som er ny. Og det er et udtryk for et menneskesyn, som vi altså ikke deler, at man skal gøre det på den måde.

At der så er behov for, at kommunerne sørger for at undgå det her sociale bedrageri, er en helt anden sag. Men der har kommunerne altså rimelig gode redskaber i dag. Det ser vi også af den debat, der kører. Der er muligheder for kommunerne til at undgå det her, og de bruger dem også.

Hvorfor så give dem den her ekstra mulighed, der altså gør det til et krav, som afkræver borgerne, at de skal stå i vidnesranken? Det er altså et menneskesyn, som vi ikke har tradition for at have her i landet. Og vi ønsker heller ikke, det skal ske.

Ebbe Kalnæs (CD):

Det er jo rigtigt, som det er nævnt, at lovforslag nr. L 3 jo er afhængigt af det, vi behandlede før, lovforslag nr. L 147. I det hele taget er den her lovgivning på registerområdet jo meget sammenhængende, og det er vel også det, der gør, at det bliver ret kompliceret at komme igennem.

Når jeg nu skal koncentrere mig om L 3, så vil jeg nøjes med – for ikke at forlænge debatten yderligere – at koncentrere mig om de punkter, som nu har været drøftet en hel del. Principielt støtter CD den her lov med mange af de intentioner, der er i den. Men på samme måde som andre har nævnt det, er vi også, hvad angår § 10, betænkelige. Vi har også lyst til under udvalgsarbejdet at kigge nærmere på § 38 og de afgrænsninger, der ligger der.

Så vil jeg gerne sige, at visse af de træk, der er i § 10 og ganske rigtig i stk. 3, bryder vi os bestemt heller ikke om. Vi har det problem, som vi ikke på nogen måde skal tilbagevise, at der er store problemer med socialt bedrageri. Det ved vi alle sammen.

Men det er nu sådan, at kommunens medarbejdere jo i pressen og på andre tidspunkter hist og her egentlig har oplyst, at de godt kan finde ud af det her med de værktøjer, de har i dag. Og hvad angår samkøring af registre, så skal vi jo tænke på, at for bare få år siden, når vi diskuterede de her ting og talte om at samkøre to registre, så fik folk jo næsten hjerteslag. Det er jo ikke dér, vi er længere. Vi er i den situation i dag, at vi kan samkøre registre, og jeg mener også, vi skal gøre det, når vi skal finde de her ting.

Vi har et problem moralsk i det her samfund, at vi, som nogle har nævnt det, ganske rigtigt kan finde op til otte, måske ti personer på stort set det samme værelse, som har det formål at lave socialt bedrageri. Det kan kommunernes folk altså godt finde ud af.

Men jeg er i almindelighed betænkelig ved, at vi begynder at sætte den form for restriktioner, som der er i § 10, stk. 3, ind i en lovgivning, vi arbejder med i et kommunalt udvalg. Det, det drejer sig om, er jo, at kommunens medarbejdere, der tager sig af de her ting, altså at kontrollere og kigge på, om noget kan være uregelmæssigheder, skal samle det materiale op. De skal finde det grundlag, de mener, de har, og anklage nogle for at modtage noget uretmæssigt, og så må de lave den politianmeldelse. Og så skal det være en politisag. Det kan ikke være en sag, der skal behandles andre steder.

Vi er også dybt betænkelige i CD ved at få gjort det almindeligt, at naboer skal trækkes for retten i denne her sammenhæng. Hvad politiet måtte finde ud af i den sammenhæng, når de efterforsker en sag, om de vil møde op på en bopæl og afhøre mennesker eller stille spørgsmål, når disse mennesker siger, at det ved de ikke noget om, det holder de aldrig øje med, det er helt forståeligt, men vi skal passe på, at vi ikke i kommunal lovgivning, som der er tale om her, begynder at anvise veje til, hvordan vi skal staffe eller pålægge folk oplysningspligt.

Det her er altså en politisag, og det kan ikke ligge nogen andre steder. Det afgørende er altså, at vi ikke på nogen måde vil holde hånden over socialt bedrageri. Vi mener også, kommunerne skal have mulighed for at bruge alle de registre, der er til rådighed, for overhovedet at stoppe de her ting, og de skal også have mulighed for at henvende sig til folk og sige: Vi er nu i gang med at undersøge det her, fordi vi er usikre på, om du giver os rigtige oplysninger. Og hvis de så synes, de har tilstrækkeligt, så er det altså en politisag og ikke noget som helst andet.

Vurderingen af, om nogen skal involveres afhøringsmæssigt eller på anden måde, ligger stadig væk ovre i politiets område. Det skal vi ikke lovgive om i L 3, og derfor må jeg understrege, at vi også ønsker ændringer til § 10. Det håber vi, vi kan nå et stykke vej med, og så mener jeg i øvrigt, at vi alle sammen skal prøve at være lidt ydmyge i den her sag, for hele det her kompleks af lovgivning, der hænger sammen,